

Sygn. akt III CSK 2/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa „L...” sp. z o.o. w N.
przeciwko Gminie Miasta N. w N.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.
z dnia 12 lipca 2017 r., sygn. akt I ACa [...] /17,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które przedstawiła w formie pytania, „czy przepisy ustawy z 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz.U. z 2014 r. poz. 915 z późn. zm.) względnie przepisy prawa podatkowego, dają podstawę do nałożenia na stronę umowy cywilnoprawnej obowiązku zapłaty drugiej stronie umowy, zobowiązanej do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa podatku od towarów i usług, równowartości tego podatku w sytuacji, gdy „umowa tego nie przewidywała”.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni, mającego znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436, z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, nieopubl.). Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie, jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie

argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Problem sformułowany przez skarżącego nie ma cech opisanych wyżej. Formułując go skarżący uczynił założenie, że umowa stron, na kanwie której doszło do rozstrzyganego w sprawie sporu nie przewidywała powiększenia świadczenia należnego powódce od pozwanej o naliczony we właściwej stawce podatek od towarów i usług. Z ustaleń faktycznych będących podstawą zaskarżonego rozstrzygnięcia wynika natomiast, że pozwana miała świadczyć powódce „50% wartości nakładów”, co oznacza, że jej świadczenie musiało być równe cenie, jaką na rynku lokalnym należałoby ponieść w celu poczynienia analogicznych nakładów. Cena taka niewątpliwie obejmuje podatek od towarów i usług, gdyż taka jest konstrukcja wspomnianego podatku.

Z powyższego wynika, że sformułowany przez pozwaną problem prawny nie pozostaje w związku z ustaleniami faktycznymi i przyczynami materialnoprawnymi uwzględnienia powództwa w sprawie. Zagadnienie przytoczone przez pozwaną zostało już wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w uchwale z 21 lipca 2006 r., III CZP 54/06 (OSNC 2007, nr 5, poz. 66), ale Sąd Apelacyjny uznał, że nie przystaje ona do treści stosunku prawnego, jaki łączył strony postępowania w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.

jw

a.ł.